

/3

Prešiel som cez chodbu. Popri niekoľkých bicykloch, pod holou žiarovkou a hore schodmi. Blok mal zle vyriešené vetranie, postavili ho pred desaťročiami v meste, kde si horúčavy nikto nevedel ani predstaviť. Cítil som, ako sa mi na pokožke perlí pot. Spoza zavretých dverí sa ozývali apatické hlasy. Adolescentné pachy dezodorantu, alkoholu a drog.

Bolo to tu ako v tlakovom hrnci.

Na prvom poschodí chodil sem a tam chalan, určite ešte nemal dvadsať. Bol to černocho. Pekný a oblečený v elegantnej tmavej teplákovvej súprave. Odpil si z veľkého dymového pohára a zamračil sa, keď ma uvidel.

„Myslel som, že pošlú ženu.“

Zastal som. „Aké služby ste očakávali?“

Odfrkol, podišiel o krok bližšie a stíšil hlas. Z pohára som zacítil mäta. „Volal som ja, kvôli kamarátke. Nevie o tom. Myslel som, že na babské záležitosti posielajú ženy...“

„Babské záležitosti?“

Prikývol. „Povedal som to, keď som volal. Vy poliši sa spolu ne-bavíte?“

„Dispečeri nie sú takí výreční ako vy, pán...?“

„Earl.“

„To je krstné meno alebo priezvisko?“

„Jediné meno, ktoré vám poviem. Ako vás volajú? Myslím do očí, nie poza chrbát.“

Usmial som sa. „Waits.“

Na sekundu sa na mňa pozrel. Zamyslel sa nad tým. „Heavy,“ povedal napokon. Zaviedol ma do kuchyne, ktorá zároveň slúžila ako spoločenská miestnosť. „Počkajte tu, idem pohľadať Soph.“

Z chodby som počul zvuky, pravidelný hiphopový rytmus, ale v miestnosti nikto iný nebol. Keďže vonku vládla tma a vnútri svietili svetlá, videl som svoj odraz v čiernom zrkadle okna. Na stole ležali táce s drveným ľadom, mäťou, cukrom a limetkou. Bol tam rad dezertných pohárov a orosená fľaša rumu.

Cez dvere som zachytil dievčenský hlas: „Čože?“

Sedel som tam pod silnými žiarivkami a čakal som. Asi o minútu prišiel do kuchyne Earl, postavil sa k táčňam a ani sa na mňa nepozrúc, začal miešať nejaký silný drink. Mal skúsené pohyby profesionálneho barmana, dokonca v ruke rozkrútil fľašu rumu.

Videl, že som si to všimol. „Pracujem v Alchemistovi,“ povedal. Bol to známy bar v Spinningfields, kde človek mohol spôsobiť trvalé následky svojmu organizmu aj bankovému účtu. „Nech sa páči.“ Posunul ku mne po stole pohár. Mojito.

„Som v službe,“ odvetil som a zachytil som pohár.

„To nie je pre vás, Sherlock. Možno ho bude potrebovať ona.“ Odkráčal na chodbu, ešte ukázal hlavou na dvere, z ktorých vyšiel, a potom sa vrátil do svojej izby. Zdvihol som pohár, ktorý bol taký studený, až ma zaboľela ruka, prešiel som k dverám, na ktoré ukázal, a zaklopal som.

Nevedel som, čo mám očakávať.

„Dobrá večer,“ ozval sa trasľavý hlas s juhoanglickým prízvukom. Miestnosť slabo voňala opaľovacím krémom a jej obyvateľka bola mladá. Sedela na posteli v džínsových šortkách a tielku. Mala pehy okolo očí a srdcovitú tvár, hnedé vlasy s končekmi prefarbenými na blond jej strapatil hučiaci stolný ventilátor. Na nohách som jej videl modriny, ale potešilo ma, že nevyzerá rozrušená alebo vy-stresovaná. Len trochu zahanbená. Trochu vyvedená z miery. Zavrela notebook a odsunula ho.

„Očakávala som niekoho staršieho...“ povedala.

„Mám pečeň dvakrát staršieho muža.“ Takmer sa usmiala. Podal som jej pohár, ktorý mi dal Earl. „Som detektív Aidan Waits.“

„Sophie,“ predstavila sa.

„Ak chcete, môžeme sa porozprávať v kuchyni, Sophie.“

Chvíľu si ma premeriavala pohľadom. „Tu je to v pohode. Ale mohli by ste zavrieť dvere?“

Zavrel som ich, potom som ukázal na smiešnu ružovú stoličku za jej stolom. „Smiem?“ Prikývla a sadol som si. „Zdá sa, že váš kamarát si o vás robí starosti.“

„Earl je dobrý chalan...“

„Trochu tajnostkár.“

„Prekvapilo ma, že vás vôbec zavolať. Neznáša políciu. Chcem povedať...“

„Nebojte sa, v tom sa s ním v podstate zhodujem. Ale na niečo sme aj my poliši dobrí. Predpokladám, že keď už zobral do ruky telefón, ide o niečo vážne. Čo keby ste mi o tom porozprávali pekne od začiatku?“

„No, som v prvom ročníku...“

Vyslovila to, ako keby sa tým všetko vysvetľovalo.

„To rozhodne nie je zločin. Čo študujete?“

„Anglickú literatúru,“ spýtavo na mňa pozrela.

„Už som o nej niečo počul.“

„V skutočnom svete to s takým odborom asi nebude veľká sláva.“

„Niekedy ani skutočný svet nie je veľká sláva...“

„Uhm.“ Na chvíľu si priložila pohár na čelo, prešla ním sprava doľava a potom sa napila. „Takže minulý týždeň som išla do jedného klubu. Vlastne...“ Načiahla sa k stolu a podala mi pokrčený leták.

Incognito.

Na fotografii bola mladá žena v školskej uniforme. Propagačný text lákal prvákov do nočného klubu. *Vstup zdarma (a nielen do klubu)*. Podľa rečí tam bola zadarmo aj antikoncepcia. Väčšina dievčat tam zašla len raz, zo žartu. Pili zadarmo, nasávali rozhorúčené pohľady štamgastov a potom vypadli. Občas sa však človek dopočul aj nejakú hororovú historku. Vstupné pre mužov bolo totiž dvadsať libier a väčšina z hostí za to očakávala protihodnotu. Videl som, ako sa pred klubom slizko hadia dlhé rady chlapov.

Vrátil som jej leták. „Aj ja som o ňom počul.“

„Zoznámila som sa tam s jedným mužom, volal sa Ollie. Bol starší, ale milý. Dobre nahodený a tak. Zdalo sa, že je tam veľké eso.“ Vedel som si predstaviť, ako asi vyzerá veľké eso v Incognite. Sophie si podvedome utrela dlane o posteľ. „Išli sme do jeho bytu...“

„Keby ste chceli, môžem zavolať kolegyňu.“

Pokrútila hlavou. „Vyspali sme sa spolu, bolo to fajn.“

„A tie modriny?“ spýtal som sa a myslel som tie na nohách.

„Aha, to s tým nesúvisí. Jazdím na bicykli. Je to jedna z vecí, ktoré sa mi tu páčia.“ Zmĺkla. „Pozrite, tá noc bola v pohode, lenže on si nás nakrútil...“ Prudko zmĺkla, pozrela na posteľ.

„A záznam na vás vytiahol.“

Začervenala sa a prikývla. „Nevedela som, že to ľudia naozaj robia.“ Znovu sa napila. „Povedal... naznačil, že ak sa s ním znovu nestretnem, zverejní ho na internete.“

„Predpokladám, že sa s ním už nechcete stretnúť.“

Pokrútila hlavou.

„Poznáte Ollieho priezvisko?“

„Čo urobíte?“

„Porozprávam sa s ním.“

„Teraz?“

„Železo treba kuť za horúca.“

„Už je trochu neskoro, nie?“

„Čím neskôr, tým lepšie. Možno pochopí, aké je to vážne.“

„... a je to vážne?“ Videl som, že sa pokúša sama seba upokojiť.

„Váš kamarát si to myslí. A ja s ním súhlasím. Ollie vás vydiaraním núti, aby ste niečo urobili. Niektorí muži ani nič iné nepoznajú.“

„Nezachytila som jeho priezvisko.“ Odvrátila sa. „Bože, určite si myslíte...“

„Nič si nemyslím. Môžete ho opísať?“

„Starší ako vy, tak tridsátpäť? Tuším bol trochu pribratý. Mal také svetloryšavé vlasy, ako keby strácali farbu.“

„A ozval sa vám v súvislosti s tým videom. Vymenili ste si čísla?“

Joseph Knox

Z anglického originálu *The Smiling Man*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Doubleday v Londýne v roku 2018, preložila Marína Gáľisová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 939

Jazyková redaktorka Hana Brunovská

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Obálka, grafická úprava a sadzba Radoslav Bielený

1. slovenské vydanie

Tlač NOVOPRINT SLOVENSKO, s. r. o., Zlaté Moravce

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Lindeni

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

e-shop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046